

der en Duft — det er en raadden Lugt, siger Soldaterne —, som paa Forhaand berøver dem Appetitten, og den Margarine, som Soldaterne faar udleveret, ligger og smelter i Solvarmen, idet de Steder, hvor de kan opbevare de Ingredienser, de faar til deres tørre Kost, er meget mangelfuldt indrettede. Dette er nogle Enkeltheder, som jeg til Efterretning for den højtærede Minister har tilladt mig at anføre.

Jeg skal tilføje, at som man ved, anvendes den Løn, Soldaterne skal have, til Kostforplejningen med Undtagelse af 25 Øre, og der er mange Soldater, som kun har de 25 Øre at give ud, hvis de ønsker noget ud over den Forplejning, de faar ved Bataillon. Derfor er det ikke saa underligt, at de klager over, at de halvsulter, og jeg synes, det er Synd, at vore Soldater der skal behandles paa den Maade. Det er ikke nogen hyggelig Stilling at være i Dag efter Dag at faa utilstrækkelig Middagsmad, utilstrækkelig Mad i det hele, og saa kun at have — og det gælder for manges Vedkommende — 25 Øre hver Dag at supplere sin Ernæring med. Jeg synes, det er mærkeligt, at de vedkommende Bataillonschefer ikke er mere interesserede i, at den Forplejning, Soldaterne faar, er saa god som mulig. De synes ikke at interessere sig meget for, at deres Soldater, som de dog maa ønske er raske og kvikke og ved godt Huld, naar de skal ud paa Manøvrer og Marchture, faar forsvarlig Forplejning. Det fremgaar i alt Fald ikke af de Forhold, under hvilke disse Soldater lever. Jeg gaar ud fra, at Kostforplejningen paa Sølgadens Kaserne saavel som paa de andre Steder ikke er bortakkorderet til en enkelt Mand, for saa var Forholdet ret forstaaeligt. Hvis en enkelt Mand fik en bestemt Betaling for at lave Maden og saaledes var interesseret i at faa et saa stort Udbytte for sig selv som muligt ud af denne Betaling, var det ikke saa underligt, om Forholdet gav Anledning til Klage, men saaledes — det gaar jeg ud fra — er det ikke. Det er Regimentet eller Bataillon selv, som forestaar denne Kostforplejning, og saa mener jeg, man vel maa have Lov til at sige, at hvad der skal til, det skal der til. Hvad der skal bruges af Penge for at yde Soldaterne en god og forsvarlig Kost, bliver altid bevilget af Rigsdagen, og det maa Administrationen, mener jeg, sørge for at stille til Disposition.

Den højtærede Forsvarsminister har sikkert ikke været opmærksom paa det af

mig nu omtalte Forhold, og jeg vil da bede Ministeren om at se lidt paa Forholdene paa Sølgadens Kaserne. Jeg gaar ud fra, at der er et Spisereglement derude, men selv om dette følges, er Tilberedningen af Maden meget mangelfuld, og jeg er ikke i Tvivl om, at naar Ministeren undersøger Tilstanden og i det væsentlige faar konstateret Rigtigheden af det, jeg her har anført, vil der blive raadet Bod paa de uheldige Forhold. Det vilde jeg altsaa gerne skulde blive Følgen af de Bemærkninger, jeg her har tilladt mig at anføre.

Martin Hansen: Det er ikke saa ofte, Rigsdagen har Lejlighed til at beskæftige sig med økonomiske Spørgsmaal, og jeg vil, da nu Lejlighed gives, tillade mig at fremkomme med nogle Bemærkninger angaaende et enkelt Spørgsmaal ved vor økonomiske Politik. Det er et Spørgsmaal, som jeg mener, det er nødvendigt at tage op til Overvejelse og Drøftelse. Jeg er ganske enig med det ærede Medlem for Horsens Landkreds (P. Th. Nielsen), som i Gaar antydede, at han var bange for, at de med Brødkorn besaaede Arealer vilde blive formindsket i Fremtiden, og at deri laa der en stor Fare. Ja, jeg kunde fristes til at sige, at det kan vi overhovedet ikke være bekendt, idet vi har alle Betingelser for at fremskaffe det fornødne Brødkorn her i Landet. Nu er jeg ingenlunde en Tilhænger af Tvangsforanstaltninger, men Forholdene har medført, at Staten har grebet stærkt ind i den frie Dispositionsret baade ved Fodringsforbud og Udførselsforbud, og det har vi alle været enige om var nødvendigt for at fremme det Formaal, vi vilde have fremmet. Imidlertid nytter det ikke, at man har disse Forbud, hvis ikke der er tilstrækkeligt Brødkorn her i Landet, og vi maa derfor have vor Opmærksomhed henvendt paa, ja, burde for lang Tid siden have haft vor Opmærksomhed henvendt paa dette Forhold. Jeg vil da benytte Lejligheden til at henstille saavel til den højtærede Indenrigsminister som til den overordentlige Kommission og i det hele til dem, der beskæftiger sig med disse Ting, at tage denne Sag under Overvejelse.

Men det forekommer mig, at man maa gaa en anden Vej, end man gaar i Øjeblikket. I Øjeblikket er det nemlig saa, at man straffer dem, der opfylder deres Samfundspligt, og belønner dem, der unddrager sig den. Jeg tager ikke i Betænkning at sige, at det er Landbrugets Pligt at fremskaffe det fornødne Brødkorn,